

SĂPTĂMÂNA PĂTIMILOR

EDIȚIE SPECIALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul 2 Nr. 4 (10) - 8 aprilie 2015

**DENIA SFINTEI ȘI MARII
JOI**

**ACEASTA SĂ O FACEȚI
ÎNTRU POMENIREA MEA**

În Sfânta și Marea Joi, dumnezeieștii Părinți, care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeieștilor Apostoli și Sfințelor Evanghelii, ne-au predat să prăznuim patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de taină, adică predarea înfricoșatelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea Domnului.

Aceasta nu era Paștile iudaic, căci era cină, pâine, băutură și stat jos la masă și toate mâncărurile erau pregătite la foc. Înainte de a începe cina, așa spune dumnezeiescul Hrisostom, „s-a sculat de la cină și-a dezbrăcat haina cea de deasupra și a turnat apă în vasul de spălat”. Și El singur a spălat picioarele tuturor. Prin aceasta a vrut să-l facă pe Iuda să se rușineze, iar celorlalți să le aducă aminte să nu umble după întâietăți. După ce le-a spălat picioarele, îi îndemna la aceasta zicând: „Cel care vrea să fie întâiul să fie în urma tuturor”, dându-se El Însuși pildă. Se pare că Hristos a spălat picioarele lui Iuda înaintea celorlalți Apostoli. În urma tuturor a venit și la Petru.

Aceasta, având mai multă dragoste de Hristos, nu L-a lăsat să-i spele picioarele; dar în urmă îi îngăduie să-i spele nu numai picioarele, ci și mâinile și capul. Așadar după ce le-a spălat picioarele, arătând prin smerenia Sa o înălțime sufletească neobișnuită, S-a îmbrăcat din nou cu haina Sa. S-a așezat la masă și-i sfătuiește pe ucenici să se iubească unii pe alții și să nu umble după întâietăți. La sfârșitul mesei amintește și despre vânzare. Iisus îi spune încet numai lui Ioan: „Acela este căruia Eu întingând pâinea i-o voi da”. Mântuitorul i-a spus în șoaptă lui Ioan, căci dacă ar fi aflat Petru, ca unul ce era mai înflăcărat decât toți ceilalți, ar fi ucis pe Iuda. Iar Matei spune: „Cel ce a întins mâna odată cu mine în blid”. Și așa s-a întâmplat. După puțin timp, luând pâinea a zis: „Luați, mâncați”; Ia fel și paharul, zicând: „Beți din acesta toți, acesta este sângele Meu al Legii celei Noi. Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea”.

Cu toate că a făcut acestea, totuși a mâncat și a băut cu ei. Observăm că Domnul numește trupul Lui pâine, și nu azimă. După cină a intrat Satana în Iuda; mai înainte îl încercase numai, dar acum s-a sălășluit de tot în el. Și dumnezeiasca Scriptură spune că s-a

dus și s-a tocmit cu arhieriei să-L vândă pe treizeci de arginți.

La sfârșitul cinei S-a dus cu ucenicii în Muntele Măslinilor, într-un loc numit Ghetsimani. Printre multe altele Iisus le-a spus: „Voi cu toți vă veți sminti în noaptea aceasta”. Petru a zis: „Dacă se vor sminti cu toții, eu nu mă voi lepăda de tine!”. Era întuneric, adică în puterea nopții. Și Hristos i-a răspuns lui Petru: „Înainte de a cânta cocoșul a doua oară, te vei lepăda de Mine de trei ori”. S-a și întâmplat asta, căci Dumnezeu vădind slăbiciunea firii omenești, Petru a fost cuprins de o frică nemăsurată.

Pentru aceasta Domnul i-a încredințat lui Petru lumea, ca să fie iertător cu cei păcătoși o dată ce el, însuși, a cunoscut cât de ușor este plecată firea omenească spre păcat, întreita lepădare a lui Petru închipuiește păcatul tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu. Prima lepădare

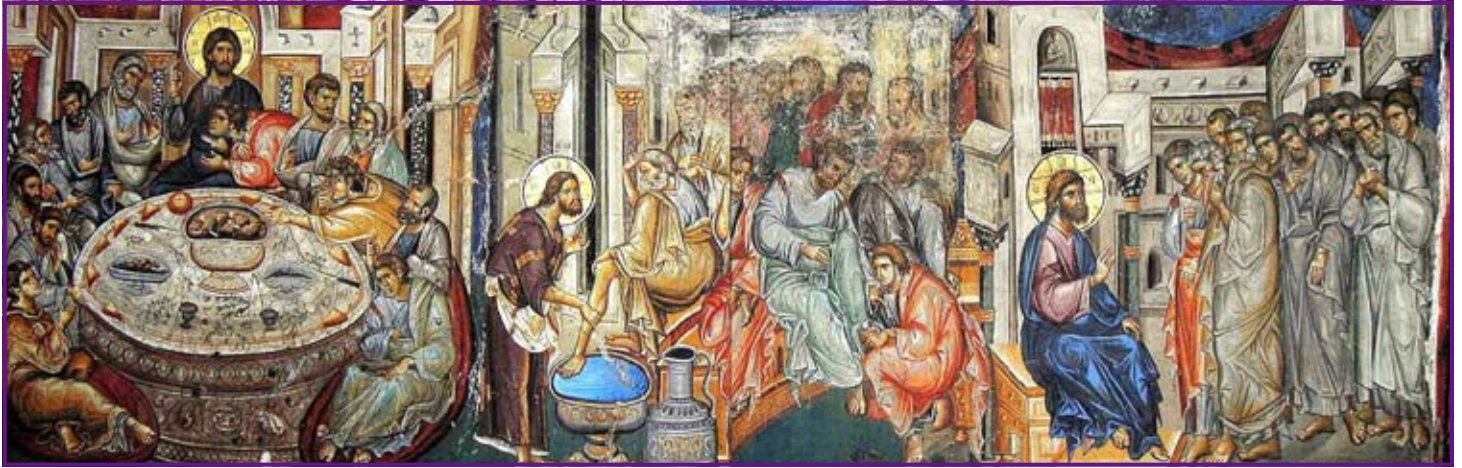
înfățișează porunca pe care a călcat-o Adam; a doua, călcarea Legii scrise; iar a treia, însăși întruparea Cuvântului. Mântuitorul a iertat lepădările lui Petru, mai târziu, prin întreita lui pocăință, prin întreita întrebare ce i-a pus: „Petre, Mă iubești?”.

Prinzându-L deci pe Iisus L-au dus legat la curtea arhierelui Ana, care era socruul lui Caiafa. Acolo erau adunați toți cei care cugetau împotriva lui Hristos, farisei și cărturari. Aici a avut loc convorbirea dintre Petru și servitoare, precum și lepădarea lui Petru. Între timp, trecând noaptea, cocoșul a cântat a treia oară. Petru și-a adus aminte și a plâns cu amar. La ivirea zorilor L-au dus pe Hristos de la Ana la arhierul Caiafa.

Aici a fost scuipat în față și au fost trimiși martori mincinoși. Când s-a luminat bine de ziuă, Caiafa L-a trimis la Pilat. ❖

CINA CEA DE TAINĂ A LUI HRISTOS

SFÂNȚA ȘI MAREA JOI

Cina cea de Taină a lui Hristos este atât de tainică, de adâncă și nesfârșit de însemnată, încât inimile noastre se umplu de cutremur: căci la această sfântă Cină Domnul Iisus Hristos a spălat picioarele ucenicilor Săi, a rânduit Taina Sfintei Împărtășanii și a săvârșit pentru întâia dată această Taină, pentru întâia dată i-a împărțit pe ucenicii Săi.

Domnul a săvârșit și un alt lucru, încă mai însemnat, la Cina cea de Taină din ziua a cărei pomenire o facem acum plecându-ne în rugăciune, în această zi, Domnul Iisus Hristos a întemeiat cea mai mare dintre Tainele creștinești: Taina Împărtășaniei. El a săvârșit un lucru neobișnuit de tainic și de sfânt: a luat pâinea, a binecuvântat-o, și-a înălțat privirile către cer, a lăudat pe Dumnezeu, a frânt pâinea și a dat-o ucenicilor Săi spunând uluitoarele, cu totul neobișnuitele cuvinte pe care le auziți la fiecare Sfântă Liturghie: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor”. După aceea, Domnul Iisus Hristos a binecuvântat potirul cu vin și, dându-l ucenicilor, a grăit: „Beți dintru acesta toți: acesta este Sângele Meu, al Legii celei Noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea” (Mt. 26, 28; Lc. 22, 19). Noi facem asta spre pomenirea Lui în fiecare zi la Sfânta Liturghie prin Taina Euharistiei. Mai înainte, El spusese: „Eu sunt Pâinea vieții... Eu sunt Pâinea cea vie, Care S-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci – iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu... Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi” (In. 6, 48-51, 53-56).

Aceste cuvinte au fost atât de șocante când oamenii le-au auzit pentru prima dată încât mulți, chiar dintre ucenicii Lui, L-au părăsit, neputând înțelege cum avea El să le dea de mâncat Trupul Său și de băut Sângele Său, cum putea să își dea numele de „Pâinea Cerească”. Dar cei doisprezece apostoli, pe care Domnul Iisus Hristos i-a întrebat: „Nu vreți și voi

să Mă părăsiți?”, i-au răspuns prin gura Sfântului Apostol Petru: „Doamne, unde să mergem? Doar Tu ai cuvintele vieții veșnice” (v. In. 6, 67-68).

Apostolii au primit, au făcut loc în inimile lor pentru cuvintele tainice ale Domnului, au crezut în faptul că Domnul Iisus Hristos este Pâinea vieții, care s-a pogorât din cer – iar acum, la Cina cea de Taină, când El le-a dat Trupul și Sângele Său sub chipul pâinii și al vinului, și-au amintit cu adâncă credință de ceea ce le spusese Hristos.

Și noi, creștinii, suntem datori să primim în inimile noastre aceste mari și sfinte cuvinte ale lui Hristos, suntem datori să ne amintim ce ne-a spus Hristos în minunatul Său cuvânt despre viața de vie: „Eu sunt Viața cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul. Orice mlădiță care nu aduce roadă întru Mine, El o taie, și orice mlădiță care aduce roadă, El o curățește, ca mai multă roadă să aducă. Acum, voi sunteți curați, pentru cuvântul pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viață, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Viața, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine, se aruncă afară ca mlădiță și se usucă – și le adună, și le aruncă în foc, și ard” (In. 15, 1-6).

Dacă noi suntem mlădițe ale Viței lui Hristos, înseamnă că ne hrănim cu seva acestei Vițe, așa cum vița de vie obișnuită se hrănește cu seva pe care o primește de la rădăcinile sale. Nu putem trăi fără această hrană tainică primită de la Vița lui Hristos, ale cărei mlădițe El ne-a

învrednicit să fim.

Suntem datori să credem din toată inima în faptul că, împărtășindu-ne cu Trupul și Sângele lui Hristos sub chipul pâinii și al vinului, cu adevărat mâncăm Trupul lui Hristos și bem Sângele Lui. Și nimeni dintre noi să nu se îndoiască văzând că pâinea rămâne pâine și vinul rămâne vin și că ele au gust de pâine și de vin. Să nu se îndoiască nimeni de faptul că nu sunt pâine simplă și vin simplu, ci adevăratul Trup și adevăratul Sânge al lui Hristos.

Despre faptul că în Taina Euharistiei, care se săvârșește la Liturghie, se săvârșește cu adevărat neasemuita minune a prefacerii pâinii și vinului în Trupul și Sângele lui Hristos a dat mărturie Domnul și prin alt mijloc – fiindcă știm și din Viața Cuviosului Serghie din Radonej că, săvârșind el Liturghia și chemând Duhul Sfânt, când a rostit cuvintele săvârșitoare ale acestei mari Taine: „Prefăcându-le cu Duhul Tău Cel Sfânt”, unul dintre sfinții lui ucenici l-a văzut pe Cuvios înconjurat cu totul de văpaie, după care acea văpaie, depărtându-se de la el, s-a făcut ghem și a intrat în potirul cu Sfintele Daruri.

Oare nu ne ajung dovezile acestea? Oare le vom socoti drept legendă? N-au decât să vorbească de legende necredincioșii – însă noi credem că lucrurile stau așa cu adevărat; iar episcopii și preoții care săvârșesc cu mare evlavie Taina Euharistiei, simt limpede că se petrece o Taină foarte mare, simt cum Se pogoară Duhul Sfânt asupra pâinii și a vinului.

Ne vom apropia de marea Taină a împărtășaniei cu frică și cutremur, cu credință adâncă în faptul că sub chipul pâinii și al vinului ne împărtășim cu Trupul și cu Sângele lui Hristos, că se împlinesc asupra noastră cuvintele lui Hristos: Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu întru Mine rămâne și Eu întru el. Amin. ✨

**Sfântul Ierarh Luca, arh. Crimeei
din „Predici la Triod”**

RUGĂCIUNEA DOMNULUI DIN NOAPTEA „CEA MAI TRAGICĂ DIN ISTORIE”

SFÂNTA ȘI MAREĂ JOI

Rugăciunea lui Hristos din Grădina Ghetsimani e cea mai nobilă dintre toate rugăciunile prin tăria și puterea ei de a ispăși pentru păcatele lumii. Adusă Dumnezeuului Veșnic, Care este Tatăl, în duhul dragostei dumnezeiești, ea continuă să strălucească cu o lumină ce nu poate fi stinsă, atrăgând pe veci sufletele ce s-au asemănat cu Dumnezeu.

Hristos a inclus întregul neam omenesc în această rugăciune, de la Adam cel dintâi până la cel din urmă om ce se va naște din femeie. Ne lipsește cunoașterea existențială a unei atare iubiri și, astfel, sensul este permanent ascuns pentru noi. Biruitoare în veșnicie, dragostea lui Hristos implică în planul pământesc o suferință extremă. Nimeni nu a cunoscut vreodată o asemenea suferință ca cea îndurată de Hristos. El S-a pogorât până la iad, în cel mai chinuitor iad dintre toate, în iadul iubirii. Acesta e un tărâm al existenței ce poate fi sesizat numai prin dragoste duhovnicească - pătrunderea noastră în această taină atârnă de măsura iubirii ce ne-a fost dat să o cunoaștem de Sus. E vital să fi experiat, fie și numai o dată, focul ceresc pe care Hristos l-a adus cu El; să cunoaștem cu întreaga noastră ființă ce înseamnă a fi, chiar și numai în mică măsură, asemenea lui Hristos.

„Și-n lupta [agonie] cu moartea fiind, cu mai mare stăruință Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca niște picături de sânge ce cădeau pe pământ” (Luca 22, 44).

Cei ce nu cunosc o astfel de iubire și nu au dorința de a o cunoaște, să se abțină de la a formula opinii cu privire la Hristos. Deși accentul nu stă pe suferința fizică a lui Hristos răstignit pe cruce, durerea trupească face ca agonia din Ghetsimani să fie totală în orice privință. Cunoaștem din experiență că sufletul poate fi rănit mult mai înfricoșător decât trupul. Și dacă așa se întâmplă cu sufletul în dimensiunea lui pământească, ce va fi atunci cu sufletul ca duh ce aspiră spre veșnicie?

Pentru a cunoaște, chiar și numai „prin oglindă, ca-n ghicitoră” (I Cor. 13, 12), felul în care S-a chinuit Hristos Însuși pentru a prefăce natura noastră fizică în rugăciune care să reflecte fie și măcar în chip palid rugăciunea Sa din

Ghetsimani în cea mai tragică noapte din istoria lumii, trebuie să acceptăm strămtorarea. Adversitatea deschide inima suferinței din întreagă lume.

Suferința lui Hristos e cu neputință de zugrăvit. În orice caz, nimeni nu o înțelege. Astfel, Cuvântul lui Hristos care cheamă la o schimbare radicală a întregii noastre vieți, a venit ca o rană crudă. Când Hristos a văzut chinul nostru a suferit mai mult decât oricare dintre noi. Și a purtat această cruce în toți anii activității Sale în lume.

Golgota a fost numai ultimul act, punctul culminant, care a unit totul: suferința mentală a unei morți infame, râsul sălbatic și răzbunător al celor pe care i-a ofensat, suferința fizică a răstignirii, mâhnirea Duhului Său pentru că oamenii au disprețuit vestea iubirii Tatălui.

Atunci când, după cum spuneam, i se dă chiar și numai o umbră de asemănare cu rugăciunea din Ghetsimani, omul transcende marginile propriei sale individualități și intră într-o nouă formă de existență, existența personală întru asemănarea lui Hristos. Participând la suferințele iubirii Sale dumnezeiești, și noi putem experia în duhul ceva din moartea și puterea învierii Lui.

„Că dacă una cu El ne-am făcut prin asemănarea morții Lui (adică în adâncă rugăciune pentru lume și mistuitoare dorință pentru mântuirea tuturor) – atunci una vom fi și prin aceea a învierii Lui.” (Rom. 6, 5)

Când ni s-a dat de Sus să intrăm în această nouă sferă a existenței, ajungem la „sfârșitul veacurilor” (I Cor. 10, 11)

și trecem în lumina Veșniciei Divine.

Și orice om căruia Dumnezeu i-a acordat rarul și înfricoșătorul privilegiu de a cunoaște fie și într-o măsură cât de redusă agonia rugăciunii lui Hristos din grădina Ghetsimani, va da încetul cu încetul și chinuitor peste o conștiință convingătoare a învierii propriului său suflet și peste o simțire a biruinței de netăgăduit și definitive a lui Hristos. El va cunoaște că „Hristos, odată înviat din morți, nu mai moare; asupra-I moartea nu mai are stăpânire” (Rom. 6, 9).

Și înăuntru, duhul său îi va șopti: Domnul meu și Dumnezeuul meu... Prin harul iubirii Tale care covârșește toată mintea, am trecut și eu, Hristoase, de la moarte la viață...” ❖

*Arhim. Sofronie Saharov
din „Rugăciunea, experiența vieții veșnice”*

Cina cea de Taină, de Alexei Mateevici

Au zis Hristos: „Ar’ să mă vândă
Unul din voi”, - ș-amară
I-au pătruns atunci durerea
Pe ucenici; toți se-nfioară
Și-ntreabă:
„Doamne, eu?”

Și Ioan nestrămutatul,
Iar și Petru, plin de frică,
Si-mprejur din nou cu toții
Tremurând încep să zică:
„Doamne, eu?”

Ce să zic atunci eu, bietul,
Eu, cu inima mea slabă,
Când și cei tari în credință,
Tremurând, pe Domnu-ntreabă:
„Doamne, eu?”

SFÂNȚA ȘI MAREA JOI ÎN IMNELE POETICE ALE BISERICII

SFÂNȚA ȘI MAREA JOI

Sfânta Biserică, prin imnele sale preface dogma în viață. Învațatura Mântuitorului Hristos nu rămâne doar în paginile Sfintei Scripturi, uitată și ea în bibliotecă. În ortodoxie, teologia și dogma sunt prefăcute în cântare, în imn de slavă lui Dumnezeu. Prin cântare, omul ia ceva din misiunea îngerească. Așa spune și Fericitul Augustin, în unul dintre tratatele sale teologice: „Învăța omule să cânti, căci Dumnezeu nu va ști la judecată dacă să te așeze în cetele îngerilor sau ale oamenilor, tu știind să cânti la fel ca îngerii!”

În Sfânta și Marea Joi, tocmai aceasta fac credincioșii, slujesc cu îngerii în dumnezeiasca Liturghie. Un singur glas – preot, înger și popor euharistic! Imnografia sacră numește jertfa nesângeroasă din Joia Pătimirilor, când a fost instituită Sfânta Euharistie sau Împărtășanie, drept „ospăț al stăpânului”.

Împărtășirea noastră, a credincioșilor cu Trupul și Sângele Domnului Hristos, în mod real este asemănată cu o mare petrecere la masa împăratului. De câte ori un om de rând are cinstea să stea cu un rege sau cu un împărat, la aceeași masă? Puțin probabil. Dar, întâlnirea din Sfânta Împărtășanie devine cu mult mai mult decât un eveniment monden! Dumnezeu, Cel ce a creat tot ceea ce este văzut, își lasă slava Sa și ne cheamă pe fiecare în parte la masa Lui cea îmbelșugată. ❖

Nicolae Pintilie - doxologia.ro

„Din ospățul Stăpânului și din masa cea nemuritoare, veniți credincioșii la loc înalt cu gânduri înalte, să ne îndulcim prin Cuvântul cel Preaînalt, din cuvântul Său cunoscându-L, pe care să îl slăvim”.

O bibliotecă inestimabilă a creștinătății salvată în Irak din mâinile Statului Islamic

Mănăstirea Mar Matti, Irak. Călugării au încercat să salveze ceea ce au ei mai de preț: Biblioteca mănăstirii, în care se află manuscrise vechi de sute de ani. Așa că monahii irakieni au împachetat manuscrisele cu grijă și le-au trimis în provinciile kurde din apropiere, mult mai bine apărate.

Acolo vor rămâne, ascunse într-o locație secretă din orașul Dohuk până când va trece urgia terorii islamiste.

Agenția de știri Associated Press a primit acces la această bibliotecă fabuloasă, de o valoare inestimabilă pentru întreaga umanitate. Aici există copii ale Bibliei și comentarii patristice, majoritatea scrise în siriacă, cele mai multe datând de peste 500 de ani.

Cel mai vechi manuscris este o copie a Scrisorilor Sfântului Apostol Pavel, și are 1100 de ani vechime. O dată cu avansarea teroriștilor Statului Islamic în nordul Irakului, au fost devastate și arse mii de obiecte

de artă pre-creștină sau creștină din Irak și zeci de muzee și locații arheologice au fost distruse. ❖

Sursa – doxologia.ro

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 9-12 APRILIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Joi 9 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de vineri
Vineri 10 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 11 aprilie	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 23 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	Împărtășirea copiilor Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină!
Duminică 12 aprilie	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie Paștilor – „A doua Înviere” Împărtășania copiilor se va face în fiecare zi

Despre poruncile bisericesti (V)

Să nu înstrăinăm averea bisericii și să nu facem petreceri în posturi

A OPTA PORUNCĂ BISERICESCĂ
Să nu înstrăinăm, nici să folosim
în scopuri străine, lucrurile
bisericești sau averea Bisericii

Biserica folosește lucrurile și bunurile sale la săvârșirea sfintelor slujbe, la susținerea așezămintelor sale și la săvârșirea de fapte bune (Fapte 11, 29-30). Înstrăinarea acestor lucruri sau întrebuințarea lor spre folosul propriu aduce, deci, pagubă Bisericii, iar pentru cei care se fac vinovați de astfel de fapte, înseamnă păcat, căci porunca a opta dumnezeiască spune: „să nu furi”.

A NOUA PORUNCĂ BISERICESCĂ
Să nu facem nunți și oștepe
sau alte petreceri în timpul posturilor

Biserica a rânduit anumite zile în care creștinii să prăznuiască cele mai însemnate evenimente din viața Mântuitorului și a sfinților. Acestea, fiind unele de bucurie, iar altele de întristare, de bună seamă că cele dintâi vor fi prăznuite cu bucurie sufletească, iar celelalte, cu întristare și cu înfrânare trupească și sufletească.

Prin porunca aceasta, Biserica cere creștinului ca în zilele de întristare arătate de ea, în zilele de post, să nu facă nunță și petreceri, care sunt prilej de veselie și, în genere, să nu ia parte la bucurii și plăceri.

Împlinirea acestei porunci sporește creștinului evlavie și dragostea față de Dumnezeu. ❖

Călăuza ortodoxă